

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžik/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018201252
Dátum vydania rozhodnutia: 13.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1018201252.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobkyne (v konaní sťažovateľka): L. T. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. Č. X, XXX XX M. S., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, v konaní o všeobecnej správnej žalobe, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2020 č.k. 1S/117/2018 -84, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Predmet kasačnej sťažnosti

1. Konanie o kasačnej sťažnosti z 08.07.2020 (č.l. 103) sa týka prieskumu rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2020 č.k. 1S/117/2018 -84 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým správny súd žalobu proti nižšie uvedenému prípisu žalovaného z 21.08.2018 (ďalej tiež „preskúmané rozhodnutie“) označeného žalobkyňou ako fiktívne rozhodnutie vyhotovené v správnom konaní zamietol.

2. Kasačná sťažnosť sa opiera o explicitne označené nasledovné dôvody:

- § 440 ods. 1 písm. f) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“, resp. „Správny súdny poriadok“), t.j. správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to nesprávnou aplikáciou § 122, § 84, § 5 ods. 2 a § 25 S.s.p. v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 3 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný súdny poriadok (ďalej len „C.s.p.“, resp. „Civilný sporový poriadok“), čo viedlo s oporou v nálezoch Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež

„Ústavný súd“), napríklad v jeho rozhodnutiach sp.zn. I. ÚS 236/2006, sp.zn. II. ÚS 148/06, sp.zn. III. ÚS 348/06, sp.zn. IV. ÚS 209/07, podobne aj sp.zn. I. ÚS 252/07 k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v rozpore s § 139 S.s.p., ako aj

- § 440 ods. 1 písm. g) v spojení s odsekom 2 S.s.p., t.j. správny súd nesprávne právne posúdil ust. § 15, §18 a § 19 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších zákonov (ďalej tiež „zák. č. 211/2000 Z.z.“ alebo „zákon o slobode informácií“).

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. v relevantnom znení pre preskúmanú vec platí, že ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať, postúpi žiadosť do piatich dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím (§ 18).

Podľa § 18 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. v citovanom znení platí, že ak povinná osoba žiadosti nevyhovie hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. v citovanom znení proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. v citovanom znení o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

II.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

3. Podaním (e-mail) zo dňa 01.08.2018 (č.l. 6) požiadala žalobkyňa žalovaného ako povinnú osobu (§ 2 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z.) o sprístupnenie informácií týkajúcich sa zoznamu osôb, ktoré sa zúčastnili oficiálnej štátnej návštevy Mexika spolu s prezidentom Slovenskej republiky pánom Andrejom Kiskom v dňoch 22. až 24.11.2017 v Mexiku (ďalej len „žiadosť o sprístupnenie informácie“). Pritom nepožadovala sprístupniť zoznam osôb, ktoré sú členmi Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií. Požadované informácie žalobkyňa žiadala zaslať elektronickou poštou na ňou uvedenú e-mailovú adresu v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. v citovanom znení osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len "povinné osoby") sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 14 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. v citovanom znení zo žiadosti musí byť zrejmé, ktorej povinnej osobe je určená, meno, priezvisko, názov alebo obchodné meno žiadateľa, jeho adresa pobytu alebo sídlo, ktorých informácií sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácií žiadateľ navrhuje.

Podľa § 14 ods. 3 zák. č. 211/2000 Z.z. v citovanom znení platí, že ak žiadosť nemá predpísané náležitosti uvedené v odseku 2, povinná osoba bezodkladne vyzve žiadateľa, aby v určenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní, neúplnú žiadosť doplnil. Poučí žiadateľa aj o tom, ako treba doplnenie urobiť. Ak napriek výzve povinnej osoby žiadateľ žiadosť nedoplní a informáciu nemožno pre tento nedostatok sprístupniť, povinná osoba žiadosť odloží.

4. Žalovaný prípisom z 01.08.2018 (č.l. 7) s poukazom na ust. § 14 ods. 2 a 3 zák. č. 211/2000 Z.z. elektronicky vyzval žalobkyňu na doplnenie údajov jej žiadosti o sprístupnenie informácie v lehote do 8 dní odo dňa doručenia tejto výzvy, a to spôsobom umožňujúcim identifikáciu požadovaných informácií, nakoľko gramatickým výkladom formulácie jej podania nie je možné jednoznačne určiť, o aké informácie má záujem. Pritom upozornil, že žiadosť o sprístupnenie informácie je nejasná vo vzťahu,

zoznam akých osôb žalobkyňa požaduje sprístupniť.

5. Následne žalobkyňa podaním z 02.08.2018 (č.l. 9 až 10) doplnila e-mailom svoju žiadosť o sprístupnenie informácie tak, že :

„týmto žiadam o poskytnutie nasledovných údajov: Meno a priezvisko - to je údaj [...] tých fyzických osôb, ktoré sa v dňoch 22. až 24. novembra 2017 zúčastnili spolu s prezidentom SR J. B. oficiálnej štátnej návštevy Mexika a nie sú, opakujem, nie sú zamestnancami Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií MV SR, t.j. osôb, ktoré zaisťujú osobnú bezpečnosť prezidenta SR - meno a priezvisko týchto osôb ma nezaujíma. To znamená, aby teda nedošlo k opätovnému nepochopeniu mojej žiadosti z Vašej strany, žiadam o zoznam, kde bude uvedené meno a priezvisko osôb, ktoré boli v Mexiku s pánom prezidentom Andrejom Kiskom v dňoch 22. až 24. novembra 2017 v čase jeho oficiálnej návštevy tohto štátu latinskej Ameriky, pričom z tohto zoznamu vynecháte údaje o mene a priezvisku zamestnancov Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií MV SR.“

6. Žalovaný ďalším prípisom zo 06.08.2018 (č.l. 11) elektronicky oznámil žalobkyňi, že jej žiadosť o sprístupnenie informácie bola v celom rozsahu postúpená v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky z dôvodu, že požadovanými informáciami nedisponuje.

7. Žalobkyňa následne zaslala elektronicky žalovanému (konkrétne ministerke vnútra Slovenskej republiky) pod č.: KM-TO-2018/006050-005 podanie označené ako Pokus o zmier - posledný krok pred žalobou (č.l. 13) s odôvodnením, že

a. napriek uplynutiu zákonnej lehoty žalobkyňa nezískala žiadanú informáciu od Kancelárie prezidenta Slovenskej republiky a preto jej neposkytnutím bolo vydané fiktívne rozhodnutie o nesprístupnení informácie,

b. žalobkyňa má priamu a bezprostrednú vedomosť o tom, že ministerkou riadené ministerstvo žiadanou informáciou disponuje, a zároveň

i. útvar (zložka, súčasť), ktorý informáciu s určitosťou má, je v priamej riadiacej právomoci ministerky,

c. toto doplnila žalobkyňa citáciou textu z internetových stránok a .

8. Žalovaný prípisom z 21.08.2018 (č.l. 15) elektronicky oznámil žalobkyňi, že vzhľadom na doteraz zvolený postup považuje jej „odvolanie“ vo veci za bezpredmetné. Tento prípis žalovaného z 21.08.2018 bol žalobkyňou označený v žalobe ako fiktívne rozhodnutie a ako také je predmetom žaloby.

III.

Konanie na správnom súde

9. Žalobou bez uvedenia dátumu podanou dňa 06.09.2018 na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) sa žalobkyňa domáhala zrušenia preskúmaného rozhodnutia ako nezákonného. Toto žiadala pod podmienkou že, ak sa nepreukáže existencia dôvodov podľa § 193 S.s.p., tak požadovala, aby správny súd rozhodol, že žalovaný je povinný sprístupniť žalobkyňi mená a priezviská všetkých osôb, ktoré sa zúčastnili oficiálnej štátnej návštevy Mexika spolu s prezidentom Slovenskej republiky, pánom J. B. v dňoch 22. až 24. novembra 2017, do ôsmich dní od právoplatnosti rozsudku. To všetko s uložením povinnosti žalovanému nahradiť žalobkyňi trovy konania.

Podľa § 193 S.s.p. v citovanom znení pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia o nesprístupnení informácie vydaného podľa osobitného predpisu správny súd môže uložiť žalovanému, aby v lehote určenej správnym súdom uviedol dôvody, pre ktoré nemožno požadovanú informáciu sprístupniť. Ak sa nepreukáže existencia dôvodov na nesprístupnenie informácie, správny súd v rozsudku uloží osobe povinnej sprístupňovať informácie podľa osobitného predpisu povinnosť sprístupniť požadovanú informáciu.

10. Úlohou správneho súdu bolo posúdiť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a postup správneho orgánu podľa § 177 ods. 1 S.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), ktorými je správny súd v preskúmanej veci viazaný (§ 134 ods. 1 S.s.p.), vrátane dôvodov

podľa § 134 ods. 2 S.s.p. Po oboznámení sa s argumentáciou procesných strán a bez nariadenia pojednávania správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná (najmä. č. 39 napadnutého rozsudku). Preto postupom podľa § 190 S.s.p. v napadnutom rozsudku vyslovil, že žalobu zamietla.

11. S poukazom na niektoré ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky, Správneho súdneho poriadku a zák. č. 211/2000 Z.z. a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného správny súd zdôraznil (viď č. 42 napadnutého rozsudku), že žaloba smeruje proti tej časti fiktívneho rozhodnutia, ktorou povinná osoba odmietla poskytnúť/sprístupniť informácie, ktorými sama disponuje. Naopak podľa názoru žalovaného o žiadosti o sprístupnenie informácie nebolo rozhodnuté či už vydaním rozhodnutia, ani fiktívnym rozhodnutím (viď č. 60 napadnutého rozsudku).

12. Podľa správneho súdu bolo jeho úlohou primárne posúdiť, či o žiadosti o sprístupnenie informácie bolo rozhodnuté fiktívnym rozhodnutím. V tejto súvislosti mal správny súd preukázané zo súdneho spisu, že Kancelária prezidenta Slovenskej republiky podaním č. spisu: INF.73-2018-KP SR zo dňa 13.09.2016 (žaloba bola podaná dňa 06.09.2018) oznámila žalobkyni informácie podľa zákona o slobode informácií týkajúce sa zoznamu osôb, ktoré sa zúčastnili oficiálnej štátnej návštevy Mexika spolu s prezidentom Slovenskej republiky, pánom J. B. v dňoch 22. až 24.11.2017 v Mexiku.

13. Ďalej správny súd zo súdneho spisu zistil, že žalobkyňa dňa 04.09.2018 zaslala elektronicky Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky ako povinnej osobe (§ 2 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z.) podanie označené ako „odvolanie“ proti neposkytnutiu informácií podľa citovaného zákona na základe jej žiadosti o sprístupnenie informácie, ktorá bola postúpená žalovaným na vybavenie Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky prípisom zo 06.08.2018. Kancelária prezidenta Slovenskej republiky prípisom z 05.09.2018 oznámila žalobkyni, že jej odvolanie bolo podané oneskorene t.j. po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.

14. Správny súd vyhodnotil obsah jednotlivých podaní/ písomností a konštatoval, že podanie z 02.08.2018 (viď bod č. 5 tohto rozsudku) nie je opätovnou žiadosťou žalobkyne o poskytnutie informácie, pretože to z jej obsahu nevyplýva. Preto správny súd nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že v danom prípade nastúpila podľa § 19 ods. 3 zák. č. 211/2000 Z. z. zákonná domnienka, že o oprávnom prostriedku nebolo rozhodnuté, a to proti tej časti fiktívneho rozhodnutia, ktorou žalovaný rozhodol o neposkytnutí informácií, ktorými ako povinná osoba disponuje. Svoj záver správny súd odôvodnil (viď č. 68 napadnutého rozsudku) tým, že žiadosť o sprístupnenie informácie bola včas postúpená príslušnému subjektu.

15. Ďalej sa správny súd negatívne vyjadril k námietkam týkajúcim sa toho, že o odvolaní nerozhodla oprávnená osoba, odpoveď tlačového odboru žalovaného nie je rozhodnutím a že žalovaný jej nesprístupnil požadované informácie, hoci nimi disponoval. K posledne uvedenej námietke správny súd uviedol (viď č. 72 napadnutého rozsudku), že
„ [...]... Z hľadiska posúdenia prejednávanej veci podľa hmotného práva základným predpokladom úspešnosti žiadosti oprávnenej osoby o sprístupnenie informácií je, že povinná osoba má požadované informácie k dispozícii (§ 3 ods. 1 zákona č.211/2000 Z.z.), preto postup žalovaného, ktorý postúpil žiadosť žalobkyne príslušnému orgánu, t.j Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky, považuje správny súd za zákonný, a to v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z., nakoľko z predmetu činnosti žalovaného nevyplýva, že má povinnosť evidovať zoznam osôb, ktoré sprevádzajú prezidenta Slovenskej republiky na zahraničných pracovných cestách, čo možno vyhodnotiť tak, že žalovaný žiadanú informáciu nemal k dispozícii. Súd zároveň podotýka, že nie je jeho úlohou vykonávať dokazovanie v tomto smere, t.j. či žalovaný mal, alebo nemal požadované informácie k dispozícii, pretože nie je súdom skutkovým, ale súdom vykonávajúcím prieskum súdnych rozhodnutí z hľadiska hmotného a procesného práva a teda jeho úlohou je vykonávať súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej moci podľa zákonom stanoveného postupu a nie vyhľadávanie dôkazov, ktoré mal účastník alebo orgán verejnej správy vykonať (uplatniť) v administratívnom konaní. Z tohto dôvodu považoval námietku žalobkyne, že neboli splnené podmienky na postúpenie veci príslušnému subjektu podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č.

211/2000 Z.z., za nedôvodnú.

16. K otázke existencie účinkov fiktívneho rozhodnutia správny súd navyše odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) sp.zn. 5SŽi/24/2012, v ktorom je uvedené:

„...ak rozhodnutie o žiadosti o informáciu bolo vydané, „fiktívne rozhodnutie“ sa stáva bezpredmetným“.

Rovnako odmietol návrh žalobkyne vykonať dokazovanie súdom, a to zistiť kedy bol Kanceláriou prezidenta Slovenskej republiky poskytnutý žalovanému tento zoznam osôb.

17. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, ktorý vyslovil vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

IV.

Obsah kasačnej sťažnosti / vyjadrenia

A)

18. Ako kasačný súd uviedol v záhlaví proti napadnutému rozsudku sťažovateľka s požadovaným vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (č.l. 111) v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť, v ktorej mala postupom podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p., vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedenú povinnosť podľa odseku 2, uviesť sťažnostné body, ktoré sú podľa sťažovateľky nasledujúce:

k § 440 ods. 1 písm. f) ako aj písm. g) S.s.p.:

- správny súd porušil základné práva sťažovateľky na spravodlivý proces, a to nesprávnou aplikáciou § 122, § 84, § 5 ods. 1 a 2 ako aj § 25 S.s.p. v spojení s čl. 2 ods. 2 a čl. 3 ods. 1 C.s.p., čo podľa nej viedlo s oporou v nálezhoch Ústavného súdu (napríklad sp.zn. I. ÚS 236/2006, sp.zn. II. ÚS 148/06, sp.zn. III. ÚS 348/06, sp.zn. IV. ÚS 209/07, podobne aj sp.zn. I. ÚS 252/07) alebo slovenských súdov (sp.zn. 5 Obdo 32/2013, sp.zn. 4 MCdo 6/2013, sp.zn. 2 MCdo 24/2012 alebo sp.zn. 7 Cdo 69/2013) k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v rozpore s § 139 S.s.p.,

- v tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na nelogické závery správneho súdu, nakoľko žalovaný o ako orgán zastrešujúci činnosť a prevádzku Leteckého útvaru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kde zo zákonného vymedzenia pôsobnosti vyplýva aj „prepravu určených osôb“ -

§ keď je súčasne ťažko logikou prijateľné, že by na palubu lietadla mohla spolu s prepravovanou „určenou“ osobou vstúpiť aj osoba, ktorá by nebola evidovaná ako vopred oznámený a evidovaný pasažier (prepravovaná osoba),

o ako orgán zastrešujúci činnosť a prevádzku Úradu na ochranu ústavných činiteľov, keď aj v záujme bezpečnosti chránenej osoby musí mať Úrad vedomosť o tom, kto sa v blízkosti chránenej osoby vyskytuje,

o rovnako žalovaný prostredníctvom svojich zložiek hraničnej a cudzineckej polície nielen kontroluje, ale aj eviduje, overenie totožnosti osôb pri vstupe do vyhradených zón pri nástupe na zahraničný let, resp. opúšťajúcich na palube lietadla územie Slovenskej republiky,

- sťažovateľka tiež poukázala na porušenie svojho práva špecifickej odpovede na argument, ktorý je pre rozhodnutie zásadný,

o s odkazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) Garcia Ruiz v. Španielsko, č. 30544/96, Georgiadis v. Grécko, č. 21522/93, Higginsová a spol. v. Francúzsko, č. 20124/92, rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 311/07, sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04 či II. ÚS 410/06).

- správny súd nesprávne právne posúdil ust. § 15, §18 a § 19 zák. č. 211/2000 Z.z., čím

o sa napadnutý rozsudok stal nesúladným s ustálenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu v oblasti výkladu zákona o slobode informácií, a to najmä

o rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 236/2006, sp.zn. II. ÚS 148/06, sp.zn. III. ÚS 348/06, sp.zn. IV. ÚS 209/07, podobne aj sp.zn. I. ÚS 252/07 či sp.zn. II. ÚS 244/2009.

19. Na základe vyššie uvedeného sťažovateľka žiadala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. Zároveň žiadala rozhodnúť o náhrade trov konania.

B)

20. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo 04.08.2020 (č.l. 131) žalovaný poukazujúc na dôvody kasačnej sťažnosti zdôraznil, že sťažovateľka neuviedla, v čom spočíva znemožnenie uskutočnenia jej procesných práv nesprávnym procesným postupom správneho súdu v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Takisto podľa žalovaného sťažovateľka nesformulovala pre kasačný súd v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. žiadnu relevantnú právnu otázku.

21. Naopak, podľa žalovaného sťažovateľka v kasačnej sťažnosti opomenula hlavné závery správneho súdu a to po prvé, že fiktívne rozhodnutie žalovaného nevzniklo, a po druhé, že žalovaný nebol povinný v preskúmvanej veci rozhodnúť o žiadosti sťažovateľky o sprístupnenie informácií, keďže vec bola postúpená inému orgánu, čo navyše sťažovateľka v správnom konaní nenamietala.

22. Podľa žalovaného jadrom jej sťažnosti je „fakt“, že správny súd nemá preukázané, že žalovaný požadovanou informáciou disponoval/nedisponoval. Avšak k tomuto správny súd zaujal stanovisko, že nie je skutkovým súdom, a preto nie je jeho úlohou vykonávať dokazovanie v tomto smere. Podľa žalovaného sú správne závery správneho súdu, keď konštatuje, že k vydaniu fiktívneho rozhodnutia nedošlo, podanie sťažovateľky bolo postúpené a nie je jeho úlohou skúmať, či žalovaný požadovanou informáciou disponoval alebo nie. Navyše sťažovateľka neuviedla, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

23. Na základe vyššie uvedeného je žalovaný toho právneho názoru, že správny súd sa v napadnutom rozsudku vysporiadal so všetkým relevantnými argumentmi sťažovateľky, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi konajúceho súdu, ešte podľa žalovaného nezakladá prípustnosť kasačnej sťažnosti, resp. existenciu kasačného dôvodu v zmysle § 440 S.s.p.

24. Podľa žalovaného neboli naplnené dôvody kasačnej sťažnosti, a preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť v zmysle § 448 C.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

V.

Právne názory kasačného súdu

A) Všeobecné vymedzenie kasačnej právomoci

25. Senát Najvyššieho súdu konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 2 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli, ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. júla 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

26. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

27. Zo zásady, že kasačný súd je dôvodmi kasačnej sťažnosti viazaný [§ 439 ods. 3 písm. a) a contrario

§ 453 ods. 2 veta druhá S.s.p.] jednoznačne vyplýva procesná povinnosť sťažovateľky s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti objasniť zákonným spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť opravného prostriedku, a náležite vymedziť dôvod kasačnej sťažnosti [§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c) S.s.p.]. V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah (§ 453 úvod S.s.p.), ktorý sťažovateľka vymedzila v kasačnej sťažnosti naznačenými dôvodmi.

28. Sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť proti rozsudku krajského súdu, ktorým bola správna žaloba zamietnutá. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti namietala nesprávny procesný postup správneho súdu vedúci k porušeniu práva na spravodlivý proces a nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Na záver kasačnej sťažnosti sťažovateľka spomenula nesúlad napadnutého rozsudku s ustálenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu ako najvyššej súdnej authority.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

B) K dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.: nepreskúmateľnosť

29. Ako prvý dôvod kasačnej sťažnosti, hoci ho sťažovateľka v tomto poradí neuvádza, musí kasačný súd vyhodnotiť dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. vytýkaný nesprávny procesný postup, ktorým správny súd mal znemožniť účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko tento dôvod je zásadnou prekážkou vykonania prieskumu podľa iného vyššie namietaného dôvodu kasačnej sťažnosti. Uvedený dôvod kasačnej sťažnosti o nepreskúmateľnosti však v medziach sťažnostných bodov nepovažuje kasačný súd za naplnený a preto ho na základe nižšie uvedených právnych argumentov odmietol.

30. Iba v súvislosti s častou kolíziou rozsahu sťažnostných bodov podporujúcich argumentáciu, a tiež aj u sťažovateľky v preskúmvanej veci, o uplatniteľnosti dôvodu podľa písmena f) popri dôvode podľa písmena g) - nesprávne právne posúdenie veci, musí kasačný súd na úvod zdôrazniť (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 28. júla 2020 sp.zn. 1Sžfk/23/2019), že nepreskúmateľné je také rozhodnutie správneho súdu, ktoré ho neumožňuje spochybníť na základe dôvodu podľa písmena g). To, že sa sťažovateľka v preskúmvanej veci pokúsila aj za pomoci dôvodu podľa písmena g) spochybníť napadnutý rozsudok tým, že v ňom našla prvky pre svoju argumentáciu o nesprávnom právnom posúdení veci, to iba potvrdzuje nedôvodnosť predloženého dôvodu podľa písmena f).

31. Kasačný súd vychádza z toho, že sťažovateľka označuje napadnutý rozsudok ako nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný vo vzťahu k zásahu do jej práv účastníka na spravodlivý súdny proces. S poukazom na skoršiu judikatúru Najvyššieho súdu (najmä rozsudok sp.zn. 1Sžfk/72/2019 zo dňa 26. januára 2021) kasačný súd zastáva naďalej názor, že sťažovateľkou tvrdená nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko predstavuje neprijateľnú výnimku z výkonu súdnej moci a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, musí byť testovaná preukázaním absencie zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie správneho súdu. Samotná subjektívna nespokojnosť sťažovateľky, ako správny poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení (č.l. 132), s formou, štruktúrou a obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku je v tomto prípade nepostačujúca.

32. Prvým limitom doktríny absencie zásadného vysvetlenia podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je to, že ide o také vady v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď tento neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (napríklad rozsudok ESĽP z roku 2009 vo veci Sutyazhnik proti Rusku), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (napríklad rozsudok ESĽP z roku 2003 vo veci Ryabykh proti Rusku).

33. Druhým limitom doktríny absencie zásadného vysvetlenia je právny názor [najmä rozsudok ESĽP vo veci Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z

20.01.1999)], t.j. že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania alebo odpovedať na každú jeho námietku či argument, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu a na to nadväzujúce kasačného súdu (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne aj rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 78/05 alebo sp.zn. II. ÚS 76/07).

34. Podľa stanoviska č. R 2/2016 občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu zo dňa 03. decembra 2015, ktoré je v zmysle konzistentnej judikatúry aplikovateľné aj na podmienky Správneho súdneho poriadku, platí, že:

„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku.

Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“

35. Kasačný súd po preskúmaní obsahu, štruktúry a logických nadväzností vyhodnotenia jednotlivých skutkových dôvodov v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že správny súd postupoval v intenciách ust. § 139 ods. 2 S.s.p., t.j. odôvodnenie napadnutého rozsudku umožňuje jeho preskúmateľnosť. Iba pre úplnosť kasačný súd k forme a štruktúre odôvodnenia využitým správnym súdom konštatuje, že v úvode napadnutého rozsudku (č. 1 až 6 napadnutého rozsudku) sa nachádza stručný priebeh správneho konania a stručné zhrnutie preskúmaného rozhodnutia. Nasleduje podstatné zhrnutie argumentov žalobkyne a vyjadrenia žalovaného (č. 7 až 31 napadnutého rozsudku) vrátane repliky žalobkyne a dupliky žalovaného. Po všeobecnej časti odôvodnenia svojej právomoci a prehľade dotknutých právnych ustanovení (č. 39 až 58 napadnutého rozsudku) už správny súd prezentoval posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov (č. 59 až 72 napadnutého rozsudku). V preskúmanej veci je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov správny súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu preskúmaného rozhodnutia.

36. Pre kasačný súd je odôvodnenie napadnutého rozsudku v zmysle § 139 ods. 2 S.s.p. dostatočne presvedčivé. Za procesnú vadu konania podľa § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. nemožno považovať to, že správny súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľky. Preto je možné napadnutý rozsudok podrobiť prieskumu ohľadom ďalej uvedených dôvodov v zmysle písmena g), resp. písmena h).

Podľa § 139 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

C) K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci - písm. g):

37. Z vyššie uvedených sťažnostných bodov (viď bod č. 18 tohto rozsudku) pre kasačný súd vo všeobecnosti vyplýva generálna argumentácia sťažovateľky, že správny súd nesprávne právne posúdil ustanovenia zákona o slobode informácií vo vzťahu ku vzniku fiktívneho rozhodnutia žalovaného, t.j. k elektronicky zaslanému oznámeniu žalovaného z 21.08.2018, že vzhľadom na doteraz zvolený postup požaduje jej odvolanie vo veci za bezpredmetné. Naopak žalovaný vyjadril názor, že sťažovateľka opomenula hlavné závery správneho súdu, a to že fiktívne rozhodnutie žalovaného nevzniklo a že

žalovaný správne jej žiadosť odstúpil na príslušný orgán verejnej správy (viď bod č. 22 tohto rozsudku).

38. Vo všeobecnosti je nutné konštatovať, že súdna judikatúra zhodne označuje fiktívne rozhodnutie ako fikciu spojenú v zmysle § 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií s nečinnosťou dotknutého povinnej osoby, ktorá je charakterizovaná neposkytnutím požadovanej informácie alebo nevydaním rozhodnutia ako aj tým, že informáciu povinná osoba inak neprístupnila.

39. Napríklad Najvyšší súd vo svojom rozsudku sp.zn. 8Sžo/256/2010 zo dňa 24. novembra 2021 vymedzil otázku fiktívneho rozhodnutia a jeho negatívnych dôsledkov na žiadateľa nasledovne :

„Nezákonnosť postupu správneho orgánu prvého stupňa podľa záveru odvolacieho súdu v podstate zhodne s názorom súdu prvého stupňa spočívala v tom, že účastník správneho konania, teda žiadateľ o poskytnutie požadovaných informácií mal právo, aby správny orgán, pokiaľ jeho žiadosti nemienil vyhovieť, rozhodol rozhodnutím tak, ako to ustanovil zákonodarca v právnej norme § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií, ktoré by obsahovalo náležitosti rozhodnutia podľa § 47 správneho poriadku, z ktorého odôvodnenia by sa žiadateľ mohol dozvedieť dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo vyhovené. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že účelom ustanovenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií nebolo legalizovať nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale jeho účelom bolo práve naopak poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu v prípade jej nečinnosti. Pokiaľ žalovaný preskúmaným rozhodnutím na takúto nezákonnosť postupu prvostupňového správneho orgánu neprihliadol, je potrebné takéto rozhodnutie považovať za nezákonné.“

V preskúmvanej veci sa však skutkový stav značne odlišuje od uvedenej situácie.

40. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje v zmysle svojej ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/10/2018 zo dňa 13. septembra 2019) na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci, v medziach a vo väzbe na takto zistený skutkový stav, bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu (a contrario písmeno h/ citovaného odseku 1).

41. Podľa kasačného súdu je z obsahu kasačnej sťažnosti zrejmé, že sťažovateľka síce založila svoju kasačnú sťažnosť na uvedenom dôvode, avšak dôsledne neozrejmla, v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, resp. ako je vyššie naznačené, v čom spočíva nesprávna aplikácia objektívneho práva správnym súdom. Aby tvrdenie sťažovateľky o nesprávnom právnom posúdení veci malo oporu v zákone, bola sťažovateľka zaťažená povinnosťou v zmysle § 440 ods. 2 S.s.p. uviesť aj konkrétnu právnu normu a vykonať jej argumentačný rozbor na prospech svojho tvrdenia a toto konfrontovať s uvedením (možno citáciou) časti odôvodnenia napadnutého rozsudku dotknutej tvrdeným nesprávnym právnym posúdením, čo však v texte kasačnej sťažnosti absentuje.

Podľa § 440 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

42. Kasačný súd predovšetkým zdôrazňuje, že zákonodarca v Piatej časti Správneho súdneho poriadku zaradil kasačnú sťažnosť medzi jediné dva opravné prostriedky, ktorá má v systéme opravných prostriedkov správno-súdneho prieskumu osobitné poslanie (kasačná sťažnosť je tretím prostriedkom nápravy pochybení v procesoch verejnej správy a kasačný súd je väčšinou v poradí až štvrtým orgánom štátu konajúcim o právach a povinnostiach jednotlivcov v tejto oblasti). Právo na súdnu ochranu a s tým spojené právo na prístup k súdu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam či splneniu podmienok.

43. Preto kasačný súd považuje takto uplatnený kasačný dôvod za neprípustný a v tejto časti kasačnú sťažnosť za nedôvodnú. Je pravdou, že sťažovateľka polemizovala s argumentáciou správneho súdu, či

má alebo musí dokazovať ňou tvrdenú skutočnosť, že podľa jej mienky z logických dôvodov mal alebo musel mať vedomosť o tom, kto sa nachádza na palube lietadla. Preto aj tvrdila, že žalovaný je povinnou osobou, ktorá aj disponuje s požadovanými informáciami. Na podporu svojho tvrdenia potom sťažovateľka s odkazom na ust. § 122 S.s.p. (preukazovanie notorií a faktící) prezentovala úvahy o tom, že z titulu riadneho výkonu svojich právomocí a s tým spojených povinností (naznačené v bode č. 18 tohto rozsudku) je

„ťažko logikou prijateľné, že by na palubu lietadla mohla spolu s prepravovanou „určenou“ osobou vstúpiť aj osoba, ktorá by nebola evidovaná ako vopred oznámený a evidovaný pasažier (prepravovaná osoba).

[.]... Ak by žalovaný tieto povinnosti neplnil, ohrozil by tým nielen bezpečnosť chránenej osoby, ale porušil aj ďalšie všeobecne záväzné právne predpisy, a zároveň povinnosti vyplývajúce z medzinárodných záväzkov SR a unijného práva, napr. vo vzťahu k bezpečnosti leteckej dopravy a ochrany Schengenského priestoru."

44. Pozornosti kasačného súdu však neuniklo, že obdobné tvrdenia sťažovateľka už raz prezentovala pred správnym súdom vo svojej replike z 18.01.2019 (č.l 58) k vyjadreniu žalovaného. Tým, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti uplatnila k meritu veci obdobné námietky, ktoré už boli uplatnené v správnej žalobe, a správny súd sa nimi v napadnutom rozsudku zaoberal (uvedené pod č. 71 až č. 73 v napadnutom rozsudku), racionálne odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové závery o tom, že postup žalovaného týkajúci sa žiadosti sťažovateľky o sprístupnenie informácií bol zákonný, tak kasačný súd má za to, že sa s nimi správny súd dostatočne vysporiadal.

45. Vzhľadom na uvedené preto neobstojí ani sťažnostný bod vychádzajúci z výkladu ust. § 5 a § 25 S.s.p. s poukazom na ust. čl. 2 ods. 2 a čl. 3 ods. 1 C.s.p. týkajúci sa v tejto súvislosti porušenia jej základných práv neposkytnutím požadovanej informácie od žalovaného, a to prostredníctvom výkladu nielen hmotnoprávných ale aj procesných ustanovení zákona o informáciách, ktorý sťažovateľka označila ako mechanický, formalistický, bezhodnotový alebo doslovný, a ako taký je spôsobilý zapríčiniť porušenie ústavného práva na informácie. Pritom sťažovateľka konkrétne spochybňovala správnosť právneho posúdenia v prípade aplikácie § 15 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. tak, že hoci informáciu dostala, tak ju jej mal poskytnúť ten správny orgán, ktorý je kompetentný ju vybaviť, t.j. podľa mienky sťažovateľky žalovaný.

46. Ani ďalšia zovšeobecňujúca kritika sťažovateľky odôvodnenia napadnutého rozsudku, t.j.:

„Správny súd v rozhodnutí neposkytol ani odpovede na argumenty žalobkyne, ktoré sú na vec zásadné (osobitne, či mal alebo nemal žalovaný žiadanú informáciu, ktorú žalobkyňa neposkytol). Žalobkyňa nenašla, napriek povinnosti žalovaného podľa § 5 ods. 2 SSP povinnosť svoje tvrdenia PREUKÁZAŤ, v odôvodnení rozhodnutia ani jeden dôkaz, ktorý by čo i len osvedčoval tvrdenie žalovaného, že žiadanou informáciu nedisponuje - a ani objektívne vyhodnotenie tohto faktu správnym súdom."

vzhľadom na vyššie uvedené jej nemohla privodiť úspech v konaní o kasačnej sťažnosti. Ako už bolo vyššie zdôraznené (viď bod č. 35 tohto rozsudku), odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu vytvára dostatočné právne východiská pre vyslovenie jeho výroku, pričom kasačný súd sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku.

47. Možno preto len súhlasiť so záverom krajského súdu, že základným predpokladom úspešnosti žiadosti o sprístupnenie informácie je, aby povinná osoba mala požadované informácie k dispozícii, pričom na základe skutkového stavu bolo oznámenie žalovaného o postúpení veci príslušnému orgánu vydané v súlade so zákonom o slobode informácií. Navyše sťažovateľka ani tento úkon v správnom konaní nenamietala (viď č. 73 napadnutého rozsudku). Sťažovateľka žiadala sprístupniť informáciu, ktorú povinná osoba nemala k dispozícii a ani ju nebola povinná mať k dispozícii, a preto nebola splnená podmienka zakladajúca právo na sprístupnenie informácie v súlade s § 3 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. Na uvedenom základe kasačný súd označil aj túto námietku za nedôvodnú.

D) K dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p.: odklon

48. Pozornosti kasačného súdu neuniklo, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti ďalej nepriamo namietala odklon od rozhodovacej praxe kasačného súdu, resp. Ústavného súdu ako najvyššej sudcovskej autority krajským súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil správny súd, od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie kasačného súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, správny súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu“. Tento dôvod kasačnej sťažnosti kasačný súd nepovažuje za naplnený a preto na základe nižšie uvedených právnych argumentov odmietol.

49. Pri vymedzení pojmu „ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu“ (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/68/2018 zo dňa 28. apríla 2020) kasačný súd naďalej vychádza zo stanovísk správneho kolégia alebo rozhodnutí senátov správneho kolégia, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach senátov správneho kolégia Najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

50. Sťažovateľka v súvislosti s výkladom zákona o slobode informácií výslovne poukazovala na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu, najmä na rozhodnutie sp.zn. I. ÚS 236/2006, sp.zn. II. ÚS 148/06, sp.zn. III. ÚS 348/06, sp.zn. IV. ÚS 209/07 či sp.zn. I. ÚS 252/07, podobne aj na sp.zn. II. ÚS 796/2016 či sp.zn. II. ÚS 244/2009, ktoré nepochybne spadajú pod vyššie vymedzený rozsah.

51. Sťažovateľka je presvedčená, že správny súd sa odklonil od takto naznačenej judikačnej línie pri aplikácii zákona o slobode informácií v prípade jej žiadosti o sprístupnenie informácie, konkrétne od tých záverov o plnej informačnej povinnosti všetkých povinných osôb. Ďalej k odklonu správneho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe došlo podľa názoru sťažovateľky tiež vo vzťahu k nutnosti zvoliť taký interpretačný postup, v zmysle ktorého je sa uprednostňuje ten pri výskyte viacerých možných štandardných metód výkladu, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

52. K uvedenému musí kasačný súd uviesť, že sťažovateľ pri sťažnostných bodoch prezentovaných k tomuto dôvodu sa však nedôsledne pridržiaval ustanovenia § 440 ods. 2 S.s.p. Aj v tomto prípade kasačný súd zotrúva na právnych názoroch (obdobne vid bod č. 39 tohto rozsudku), že otázkou relevantnou podľa § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p. však môže byť len právna otázka, ktorú kasačný súd alebo Najvyšší súd riešil a na ktorej je založený sťažovateľkou uvádzané rozhodnutie súdneho orgánu. Uvedenej požiadavke zákonodarcu nemôže byť učené zadost' ani reštriktívnou citáciou jednej či niekoľkých viet odôvodnenia rozsudku vybraného sťažovateľkou bez uvedenia, prečo citovaný text vzhľadom na skutkový stav, tvoril riešenie základnej právnej otázky hodnotenej citovaným súdom. Podľa § 440 ods. 2 S.s.p. v citovanom znení dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

53. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že námietky a argumenty sťažovateľky uplatnené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol. Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

54. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.). Podľa názoru kasačného súdu žalovaný ani nezrejmal výnimočnosť dôvodu priznania náhrady trov kasačného konania. Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).